

42. szám.
October 21-én 1865.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50
kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrsnál. —
Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVI. kötet.

Itató dal.

Éljen a bor! Meg van írva:
„Magyar ember bort iszik.“
Kivált az olyan bor éljen,
A mit *ingyen* mér Izig!
Ingyen méri, bőven méri,
Még szívesen is adja,
Az ajtóra sem írja fel:
— Fizeti a hon atya.
Az ilyen honatya éljen!
Mondd! vagy töröm a bordád!
Hogy ki éljen? melyik éljen?
Éljen az, a ki bort ad!

Jól értette az alkotmányt,
A ki így magyarázta,
Hogy annak csak úgy van haszna,
Ha a torkunk megázva,
„Borban vagyon az igazság,“
Igazságban a törvény.
A ki ezt sem látja által,
Annak fejét betörvén!
Ne tekintsen minket senki
Úgy, mint valami csordát,
A kit „*vízre*“ lehet vinni.
Éljen az, a ki bort ad!

Hazafiság? És? Bölcsesség?
Nem nyom nálunk semmit se!
Azok csak mind czifra szavak:
De „két meszszyel: egy iteze!“
Régi törvény: — ócska betű;
Régi ó bor: — az a jó!
Mámorban van a bölcsesség,
Mámorban a haza-jó,
„Hármas halom,“ — „négyes folyam“
A czimerben: — ugord át!
Igyuk be a czimerünk is!
Éljen az, a ki bort ad!

Az mutatja meg, hogy tudja,
Mi az igaz óhajítás?
Nem csak szóval, de tettel is,
Hogy igazi jó pajtás.
Hogy bennünket nagy *becsben* tart,
Itecszámra felbecsül,
Habár a dikiéziójába
Háromszor is belesül.
— — Hátha „*mind a kettő*“ itat? ? ?!
Hát akkor, a lánczhardtát: —
Megvizsgáljuk, megbíraljuk:
S éljen, a ki „*jobb*“ bort ad!

Ne gondoljunk a holnapra,
Csak a csapra: mit ád az?
Majd a mi derék követünk
Mindnyájunknak megágyaz.
Levetköztet, le is fektet,
El is altat egy nyomban;

Úgy hogy mire fölédünk,
Leszünk paradicsomban.
— S meglehet, hogy a bor árát
Fizeti majd a portád.
Ejh! Most igyunk. Búsul a ló!
Éljen a ki „sok“ bort ád.

K—s M—n.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Most bankodok szörnyen. hogy nem vagyok provisorius valami. Ember lelke elbusul magát, ha elgondol, hogy lesz mar, mind lesz mar? Lesz-i belülünk valami? vagy lesz-i belülünk semi? Könnyen fog-i menyi, a mi nehiz? vagy nehezen fog-i menyi, a mi könnyü? lesz i víge, is vig víge lesz-i mind enek? Sokszor nem engedi nekem alunyi ez az agodalom. Mar most, ha volnik provisoriumba valami, mind az, mi most nekem agodalom, lene reminysig: mert ha nem lesz belülünk semi: akkor megmarad nekem hivatal; ha pedig lesz belülünk valami, akkor elvesz nekem hivatal, de győzte Magyarország, is legalab fiacskaim hasznat vehetik apjuk veszedelminek!

Biz úgy: fiacskaim, nekem izs van nyolcz. Mind zseni! mind a nyolcz: csupa tiszta celebritások. Egyik csaszarfürdői balban elötanzolo celebritas; masik műkedvelői előadásokban kitüntetett celebritas; harmadik lofutató is ugrató celebritas; negyedik dalardavezető celebritas; ötödik sakfeladvány megfejtő celebritas; hatodik

hires duellans, arul celebritas; hetedik novella író celebritas; nyolczadik csonakdarius celebritas. — Had ezek izs szeginyek csak pasiv elen- alásban magukat gyakoroltak. Gondoltam, lesz restauratio, kilenczen vagyunk, öszetartunk, el latunk egy egisz varmegyit viczispantul eskütig magunkal. Aztan ahun van mi; nem lesz restauratio; mar most felbiztatam fiacskaimat, is azok nyakamra estek, hogy ha nem lehetnek szolgálbirok, had lesznek kipviselők. — Had hiszen igazságuk van, ök mind celebritások; jól is tesszik, ha fölípnek; csak az baj, hogy nimely helyen választok olyan obscurus emberek, hogy mig azt izs megkirdeznek atul, ki jövendőbeli törvényhozó akar lenyi, hogy hat egy kis jus hungaricumot tanulta-i?

Mind ha az olyan mulhatatlan volna? Hiszen kimontunk, hogy vesünk fatyolt multakra, mi anyit jelenti, hogy rigi törvényeket nem szükséges ismernyi jövendő törvényhozócskának.

Alazatos szolgálja

Tallérossy Zebulon.

Képviselői választási tréfa.

IX.

— Töredék egy újra jelölt 61-iki képviselő beszédéből.

„Tisztelt választók! Hogy engemet mennyire szeret Deák Ferencz, azt mingyárt elmondom. Én mindig gyűlés után almát szoktam venni a muzeum szegletén a kofától. Egyszer

elfelejtettem venni, s a mint a vendéglőben öszszetalálkoztunk Deákkal, a nagy hazafi egy almát vett elő zsebéből és monda: „láttam, hogy ma elfelejtettél almát venni, íme, én vettem a számodra, s utánad hoztam.“

(Ellenjelölt jónak látta ily előzmények után visszalépni.)

Két különböző tudósítás

a csákyvári választó kerület eseményeiről.

Tisztelt szerkesztő úr.

A mai nap, és különösen annak éjszakája, fényesen virradt fel reánk.

Dicső követjelöltünk párthivei mai nap beláthatatlan szekereken vonultak be városunkba.

És onnan egyenesen a közös tanácskozási terembe vonultak, az ellenpártbeliekkel barátságosan értekezendők.

A kik megérkezttükkor — *legtetszéesebb* fogadtatásban részesültek.

Fájdalom, hogy a szűk helyiség nem volt képes mind két pártot befogadni.

Az udvaron ezután élénk *eszmecsere* fejlődött ki, mind két párt hívei között, mely sokakat igen gyorsan kapacizált.

Mig végre megérkezett dicső jelöltünk s vállainkra emelve, tartott egy szellemdús beszédet a néphez, melyben még a *jövendő nemzedék* sorsát is biztosította.

Ezután alkalom nyújtott az ellenjelölt korteszérezének, hogy saját jelöltje mellett felszólaljon, melyet meg is tett; s előadásának megczafolása némi kis *fejtorésre* adott alkalmat.

Mire az ellenfél jelöltje, sok oldalú szives kérelmeinknek ellent nem állhatva, egy *talpra esett* ötlettel kijelenté visszavonulását; *lelépése* nagyszerű volt.

Dicsérettel kell feljegyeznünk, hogy mind ez érintkezés alatt, semmi vallásbeli színezet nem volt észrevehető a két párt között.

Nyilatkozataiban a nép *költői* és eredeti kedélyének adta jeleit.

Este a város nagyszerűen *kivilágított*, melyben még a helybeli katonaság is részt vett.

Még az ellenfél is, átlátva a jobb ügyet, rögtöni transparentekkel látta el ablakait, a mik még most is szemlélhetők; megmutathatjuk, ha nem tetszik hinni.

Ezután diszes lakoma fejezte be az egészet, mely alkalommal Deák Ferenczre is emeltünk poharat.

Végre elhatározván, hogy pénzüneink rendezését dicső követjelöltünkre bizzuk, kinek e szak tudomány kiváló studiuma, ma reggel felé bevégezők a tegnapi napot; — számtalan közülünk békés megnyugvással tanúsítva hazánk földéhez való hű ragaszkodásunkat.

Igazánmondom János.

Tisztelt szerkesztő ur.

Ma olyan napunk volt, melynek mind a huszonegy órája az éjfél rémek órája volt.

Az ellenjelölt emberei az éjjel kimentek a város határába, hogy azután bevonulást tarthassanak.

S azzal siettek a zöldfa vendéglő termét rögtön elfoglalni, hogy a mi pártunk emberei be ne férjenek.

A minthogy, legelső megérkezésünkkor, mingyárt azzal fogadtak bennünket, hogy „*hát ecsém, mi kell?*“

És onnan, nem minden fájdalmas emlékek nélkül, kítaszígtak bennünket az udvarra.

Az udvaron két rakás *burgundi répa* levén, azt, a míg benne tartott, egymáshoz kezdték hajigálni.

Az ellenfél jelöltje aztán tartott egy beszédet, a miben ilyen dolgok voltak: „*ne féljetek leányok, ha én követ leszek, kicsinálom, hogy hamar férhez mehettek, nem kell a legényeknek katonának állni.*“

Erre a mi pártunk szónoka beszélt volna valamit, de egy darab békasóval úgy hajították tarkórú mingyárt az első szónál, hogy *betörött a feje.*

Mire a mi jelöltünk, a garázda ellenféltől felsoríttatván a hiába, csak a padlás ablakon való *kiugrással* menekülhetett meg, szerencsére *talpra esett.*

Erre aztán lett is olyan káromkodás mindkét részről, mintha pogányok országában volnánk.

Azonkívül csúfondáros nőtákat énekeltek, a miket le sem lehet írni.

Este valamelyik részeg ember felgyújtott egy széna boglyát. Szerencsére svalizserek vannak itten, azok eloltották.

Éjjel minden ablakunkat beverték, úgy hogy kénytelenek voltunk mind papirossal beragasztani. Tessék ide jönni, szerkesztő ur; még most is megláthatja.

Egész éjjel tartott a dorbézolás, mely alkalommal egy Ferencz nevű deáknak úgy vágta a fejéhez egy poharat, hogy most is sántít.

Végre a megivott bor áráért senki sem akarván fizetni, a költségek megtérítését a követjelölt maga vállalta el a zsidónál, a kivel sok váltó processusa volt már; — még ma is számtalan hevernek a szérüs kertekben, a kik azt sem tudják magukról, hogy fiúk-e, avagy leányok.

Nehigyjneký Tamás.

Kép'viselőjelöltek arczké-

vagy

Sapientis est physionomi-

1861.

1861.

1865.

pei 1861-ben és 1865-ben.

is:

am mutare in meliorem!

1861.

1861.

1865.

1865.

Bolond Miska kollégához

a bajai diadal után.

Jaj Miska, de nagy bolondság,
Most okos emberré lenned!
Ennél már több bölcsességet
Föltételeztem vón' benned.

Ládd, nekem is két képem van,
Egy bohósom, meg egy bölcsem,
Hol egyiket, hol másikat
Kérem el viselni kölcsön.

Hanem annyit elmondhatok,
Hogy ez igen rossz keft ekint,
Az embernek hátul is van
Szeme s jobbra balra tekint.

A mit bolond képével lát,
Mind mosolyog, mind barátom.
Mig az okos képem felé
Grimaszol s üti a hátom.

A bolond képem kedvéért
Beválasztanak követnek,
S az okos képem kiviszi,
Hogy onnan hamar kivetnek.

A bolond képemért okos
Embernek tart Kemény Zsigmond.
Az okosért pedig szörnyen
Nagy bolondnak engem megmond.

Ha bolond képem gorombát
Mond, még Lonkay se bánja;
Okos képem szólt szeliden
S ott lett a József kaszárnya!

No meg az, hogy az okosra
Költöm, mit a bolond keres,
A bolond mindig felperes,
Az okos mindig alperes,

Hej Miska, Miska! jegyezd fel
Ezt a napot! Hol egy naptár?
Membánod te még egyszer, hogy
Okos embernek felcsaptál!

K—s M—n.

Recipe képviselő jelöltek számára.

1. Legyen egy barátod, a ki dicsér.
2. Ha nincs, dicsérd magad magadat.
3. Ha van is, csak dicsérd magad is magadat.
4. Hiteled legyen a kocsmárosnál elegendő.
5. Igérj a népnek ha hegyen lépsz föl, csillagvizsgáló tornyot, ha síkon lépsz föl, szökőkutat, vasutat, ha városban lépsz föl, kövezetet.
6. A bordézsmát, remanentiákat ki ne felejtse.
7. Tíz vég fehér, tíz vég veres, tíz vég zöld vásznat lobogóknak szabass fel.
8. Toll, bersenynyel festve, szükséges.
9. Uzsits vallásfelekezetest vallásfelekezetre; nemzetiséget nemzetiségre.
10. Irj álnév alatt magad mellett a hirdalokba.
11. A kit nem kapacitálhatsz, veresd be a fejét, hadd menjen el a kedve az alkotmányos joggyakorlattól.
12. A dikeziódat jól betanuld, hogy mikor előkérik, bele ne sülj.
13. Az ellenfeledről híreszteld el, hogy „zsidó.”
14. Fedezd fel valami rég időből való turpisságát s add tovább.
15. Kezdj verekedést, és fogd az ellenfeledre, hogy ő kezdte.
16. Nyomatott programot adj, s az olyan hosszú legyen, hogy a paraszt megijedjen tőle.
17. A programod elején beszélj minden jót, a közepét senki sem olvassa, ott mondd el a rosszat, s a végén esküdjél meg rá, hogy mindig Deák Ferenczcel szoktál együtt — ebédelni.

K—s M—n.

Gonosz észrevétel.

Váltóügyvéd volt a tisztelendő úr unokaöcsce.

Egy este az unokaöcsnél nagyon sok megemlékezésre méltó hazafit találtak éltetni vacsora közben, a mi végre arra adott alkalmat, hogy az ifju unokaöcs a kissé corpulentus tisztelendő nagybátyának a lefekvés előkészületeknél segítségül lenni ajánlkozzék, tréfálózván vele a borok nagy hatalma fölött.

Az öreg úr türe a tréfát, s engedte az öcsnek, hogy lehúzza csizmáját.

„Aztán itt lesznek a csizmaí! urambátyám;” monda az unokaöcs.

„Jól van, öcsém; monda az öreg úr; látom már, hogy becsületes ember vagy; mert váltóügyvéd vagy, s mikor lehúztad a csizmát a lábamról, még azután is elismered róla, hogy az enyim.”

A telegrafrul.

Korlátnok úr körleveléről önkénytelen eszembe jut, hogy midőn 1858—61-ben vasuti állomás főnök voltam, természetesen a telegráfot is kezeltem.

Ezen telegráfba, ha a *positiv* és *negativ* erők egyaránt működnek, akkor a telegráf rendben van, — megfelel a *czélnak*. —

Ha pedig az egyik jobban működik, mint a másik, — a telegraf — nem jár — nem szól, és nem felel meg a *czélnak*.

A *positiv* erő jobban soha se működhetik, mint a *negativ*, mert akkor van a *positiv* erő legjobban kifejtve, ha a telegraf apparat alkatrészei, — organumai *tiszták*.

Tehát mig tiszta a *batteria*, — mely az apparat alkatrészeit magában foglalja, — addig a *positiv* erő lépést tarthat a *negativ*-val.

Mihelyt pedig a *batteria* organumai szennyesedni kezdenek, — ha a kénsav a zink és ezüst lapokra ülepedik, — a *positiv* erő gyengül, a *negativ* pedig erőt vesz — és nem jár jól a telegraf.

Ha pedig annyira szennyes, hogy a *batteria*ba — a kénsav által kifejtett sóforma szenny a külön álló zink és ezüst lap részeket eléri s össze köti, — a telegraf meg áll, — és nem jár, — nem szól. —

Ilyenkor mi volt a teendőm, — meghagytam szolgálatkész embereimnek, hogy az apparatot, — illetőleg a *batteria*t, (ezek a technikus kifejezések) *szedjék szét*, a lapokat — réz kefével jól megdörzsölgék, a melyeket, az alkatrészeket péld. a rozsdá vagy szenny egészen átett, ki lyukasztott, azokat eldobják, — ujakkal kicserélgék, — és utoljára midőn már tiszták az alkatrészek, — azokat hogy nem csak tisztáknak, de valósággal ujjaknak is láttassanak, beamalgamirozzák (ezt, megvallom, nem tudnám magyarul kitenni) — kén-essével.

Midőn ez mind megtörtént — az apparat össze rakva volt; — még abba nem nyugodhattam bele, — hogy kiadtam a rendeletet, — tehát már jól van. — Saját érdekemben, meg is kellett próbálnom; — a próba így történt. A szokásos két ujjat rá nyomtam a *Tasterre* — ha a *Relais* szikrát adott, ha a *compass* vigan jádszott, — az apparátom rendben volt. —

De ha a *taster* legkissebb megnyomásánál a *Batteria*, mint katlanban a víz forrott, ha a *compass* vagy épen nem, vagy igen álmosan mozgott, ha a *Relais* vagy szikrát nem adott, — vagy össze ragadt, — jele volt, hogy embereim az apparatot hanyagul tisztogatták meg, — hogy a rozsdás, — szennyes részeket nem lökték ki.

Ekkor tehát, hogy azért áll . . . akarám mondani apparat gépezetem jól, használhatólag működjek, —

kénytelen voltam az apparátot újra széllyel szedni, — saját szigoru felügyeiletem alatt a hibás alkatrészeket ki-lökni és csak akkor összerakni, midőn meg voltam győ-ződve, — hogy minden rendben van.

Nagyon természetes, hogy azon idő, mit embereim csak a megrendelés után magukra hagyatva tettek, el-veszett. — De ennek magam voltam az oka, — miért saját szigoru felügyeiletem alatt, nem hajtottam végre, elsöben is az *apparát kitisztítását*.

Ha rajzolni tudnék, saját karikatúrámát lerajzol-nám, — mint kinlódttam sokszor félnapokon által, — midőn az apparátomat tisztítottam, — mig a hibákat felleltem, és el távolítottam. —

És az ilyen tisztogatási periodus minden 3 hónap-
ban okvetlen előfordult *egyszer*.

Ha elkéstem, — magamnak tettem bajt nem más-nak; — két annyi volt a dolog, — és a példabeszéd raj-tam többször megvalósult — „a rest kétszer jár.“

Egy volt Tele Graf.

Mező-Kövesdnek.

Egy pár szóm van hozzád derék Mező-Kövesd!
Neved nem azt teszi ám, hogy „itt a kö, vesd!
Hanem, hogy a rend és törvény útját kövesd;
S honfitársadat, kit megsértél, megkövesd.

K—s M—n.

Szász Károlynak.

(Replika.)

I.

Strafford rosz? — de ki a versenytert véle futá meg,
Annak a megvertet kéne dicsérni talán.

II.

A csecsemöket ugyan kiölette kegyetlen Heródes;
Húsz éves rosz vers — töle nyugodtan aludt.

Z. A.

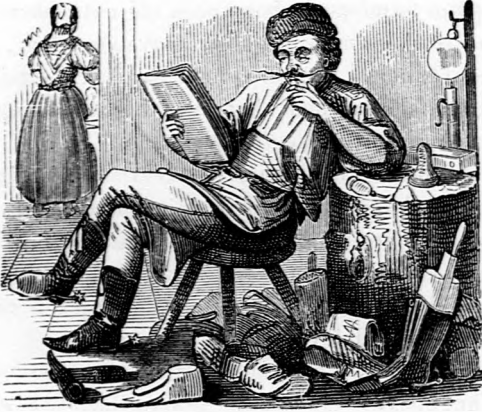
Divatos dal.

Ad notam: Még azt mondják a kapások . . .

Azt mondják a prókátorok: „nincsen per;
Miből éljen ezután már az ember?“
Patvarista gondolkozik magában:
,Hiba esett valahol a világban‘ . . .

Princzipális szomorkodik és gyászol,
Patvaristát elereszti magától;
Patvarista lesz ezután maga is;
Ilyen dolog az a miniszterkrizis!

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Furcsa világ! Most minden
ledek azzal áll elő, hogy ő is Deák!

— Hanem olyan dicséretre méltó publikum aztán, mint a pápai, csakugyan hetedhét országban nincsen. Hát odavetődött egy jámbor színésztársulat s játszott mindenféle drága operettek; de hát csak nem akarta azokat a közönség nézni. Minden módját elővették a közönség fogásnak, egyik sem sikerült. Utoljára, mikor már minden biztatás kárba veszett, kihirdették, hogy „közkívánatra“ mátl fogva a belépti díjak húsz krajczárral „fölemel-
tetnek.“ — És ezóta — tömve dugva van a színház mindig.

— Egy német lapnak azt írja Pestről valami kutyafuttában utazó levelezője; „a pesti Lipótvárosban három követjelölt zászlója van kitűzve: az első Baron Kemeni, a második Hofrath Karoli (értsd: Ráth Károly) und der dritte ist Itten Lobogok (értsd: „itten lobogók árultatnak.) Scheint meiste Anhaenger zu haben.

— Egy bécsi élcslap komolyan kezdi el rémíteni a közönséget. Elmondja, hogy milyen veszedelmes gondolat az, hogy a Bécsben levő magyar katonáknak még a silbakon kívül is szabad fegyvert hordaniok, s komolyan indítványozza, hogy a huszároktul el kell venni a kardot, mikor a kaszányából kijönnek, mert azok még valami kárt tehetnek vele a publikumban. (Igazán szép is volna, egy huszár, kezében paruplival, s a sarkantyúja fölé, nehogy azzal is megsérthessen valakit, kalucsnit húzva).

— Egy asszonyság bejelentette egy ügynökség irodájában, hogy neki is van kiadó szobája országgyűlési urak számára; van benne négy ágy, s nem kíván érte

többet, csak naponkint egy forintot minden ágytól. (Ejnye, be jól tud kalkulálni. Ha kap olyan képviselőket, a kik négyen fognak egy szobában lakni, s még is megadják naponkint a pengőt, akkor az az asszonyság egy hónapra 120 frtot kapna, a mi egész éven át 1240 forintba menne.) Bizony csinos szobabér.

— Tudnék én egy jó módot a pártoskodás megszüntetésére Magyarországon.) Ugyan, te, mit? (Hát most Mexicó úgy is a mienk, a melyik pártnak nem tesszik itthon, az menjen ki Mexicóba. Ők is jól járnak vele, mert ott majd sok remanentialis földet lehet felosztani, Mexicó is jól jár velük, mert majd elbánnak azok a creol rebellesekkel, — aztán mi is jól járunk, a kik itthon madarunk.) No, ezt a Jancsi fiának még bediktálhatod a programjába.

— Még is csak jól állunk az idén, hallod é. Mert csakugyan nagy tolerantia az ettől a hevesvérü nemzetől, hogy ilyen izgatott kedély állapot mellett még eddigelé nem hallani, hogy a liberalis hazafiaknak beverték volna az ablakait. (Tudod, még most kiméli őket a közvélemény.)

— Te, miért nem csinálnak mostanság az élcslapok karikatúrákat Napoleonra, meg a muszkákra.) Bizonyosan nem merik azt tenni a jelen sajtóviszonyok között.

Isztrikuez és Nasszalmiceseszkul.

I. Te! Hogy van az, hogy a magyarok, addig mig német világ volt náluk, meg voltak békén; most meg, hogy magyar világ van náluk, egyre huzakodnak.

N. Hát az természetes; ha az egyik fél német, a másik magyar, akkor ha egyik németül, a másik magyarul pöröl, nem értik egymást, nem lesz belőle veszekedés, de ha magyarul szidja egymást a magyar, azt megértik, aztán verekednek.

Hirdetmény.

Keresletik egy szolgálatnélküli férfit, a ki még nem lépett fel képviselő jelöltnek.

Képviselői programokat, stylaris és helyesírási hibák végett, szoros titoktartás ígérete mellett, elfogad
Kakas Márton.

Ugvanott, fiatal képviselők, kik miatt szülőik aggódnak, koszt, kvartély, valamint kellő felügyelés végett felfogadtatnak; — ugyanazok, ha szükségeltetik, nem csak fehéreműtik, hanem sejeik megmosatában is részesülhetnek.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Ország-ut 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1865.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.